

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XVIII. Quanti referat, propriam negligere voluntatem, ut faciamus voluntatem Dei; déque multiplicibus Mortificationis perfectæ emolumentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

mus, plus ipse fecit, quàm pro Angelis, etsi fidis sibi & domesticis? Turpissimum certè indignissimùmque sit, omittere nos propterea DEI implere voluntatem; quòd melior ipse benigniòrque erga nos fuerit: adeò quippe in se infinitè bonus est, ut temperare sibi non potuerit, quin quantumvis pessimis & ingratis nobis bonitatem beneficentiàmque suam tot modis probaret hactenus, probètque etiamnum per horas ac momenta singula, paratus id facere in sempiternum.

CAPVT XVIII.

Quanti referat, propriam negligere voluntatem, ut faciamus voluntatem DEI; deque multiplicibus Mortificationis perfectæ emolumentis.

Nondum acquiesco iis quæ generatim de hujus Exercitii divini præstantia & praxi differui; sed lubet magis ad particularia descēdere, illudque dicere explicatiùs, in quo priora omnia repetātur, doceatúrque; quo

quo pacto sancta Anima, quantum quidem mortalis hujus vitæ conditio patitur, DEI voluntatem perfectè integrèque possit adimplere. ad quod tria potissimum requiri mihi posse videntur. *Primò*; ne ulla in re propriam faciamus voluntatem. hoc veluti fundamentum est reliquorum duorum; cum fieri nequeat, ut divinam voluntatem exsequamur, nostræ adhuc voluntatis studiosi: à qua priùs expediti, molestissimòque illo & intolerabili pondere priorum affectuum (qui faciunt, ut nullum sit onus gravius, quàm quisque sibi ipse) exonerati esse debemus; hòc deinde faciliùs agniti, impleturique voluntatem DEI. *Secundò*; ut quidquid facimus, ideo solùm faciamus, quia sic vult DEVS: ad quod necessaria est intentionis puritas, & sanctissimæ ejus voluntatis agnitio. *Tertiò*; ut contenti simus, & probemus omnia quæ DEO placent: nam ad hoc, ut unum idèmq; cum DEO Velle habeamus & Nolle, haudquaquam satis est, facere quæcumque vult DEVS; sed hoc amplius providendum, ne ulla in re obluetemur, aut dissentiamus ab eo, quod facere vult DEVS.

De omnibus his, quantum necesse est, agemus; eademque operâ uberiùs declarabimus nonnullas ex iis rationibus, quas supra, ad utilitatem & excellentiam hujus Exercitii confirmandam, adducebamus: ut illius usu, non modò cum divina voluntate conformitatem; verùm etiam uniformitatem, immo (si ita loqui fas est) DEI-formitatem quamdam consequamur.

Quod itaque ad primam partem attinet; ut DEI voluntatem compleamus, omnino necessarium est, ne faciamus nostram: idque magis, quàm glacies sit aperienda, quò aqua ferueat. atque uti Romæ simul degere nemo potest & Madriti; sed alterum relinquere debet locum, cum alterum versus proficisci cogitat: eadem prorsus ratione, ut DEO, & in DEO vivamus, divinam voluntatem exsequendo; necessum est, ut nos ipsos relinquamus, nostrasque abdicemus voluntates. juxta id, quod Christus ipse nos docet, jubens, ut, *siquis ipsum vult sequi, ante omnia, deneget semet-ipsum, & tollat crucem suam*; hoc est, propriam voluntatem, cum

I. *reflexe* omni-

a Marci 8, v. 34.

omnibus suis passionibus, appetitionibus ceterisque interioribus exterioribusque potentiis, in quibus eadem voluntas se exerit pascitque, cum universali quadam omnium istorum mortificatione, abneget penitusque extirpet.

Nolim tamen quemquam terreat durum illud asperumque nomen Mortificationis universalis: illius potius admirabiles effectus, suavissimosque fructus consideret, atque ab ea non modò non abhorrebit; sed viribus omnibus amplectetur: aut, si animi tantum non habet; se ipsum certè, etiam si velit, fallere tamen non poterit, eamque complectendam expetendamque esse, verè existimabit. Ergone Tyrannus aliquis est Deus, qui sine causa, nostris se doloribus cruciatibusque oblectet? cui dulce sit & jucundum, famulos suos & filios dilectissimos, toto corpore ciliciorum asperitate compunctos, flagrorum diritate laceros atque dissectos, famelicos, sitibundos, humiliatos, afflictos, omnique in hoc orbe solatio destitutos intueri? Magnam enim verò bonum è Mortificatione hac existere, fatendum est; quandoquidem

bonus ille & misericors DEVS, Patérque amabilissimus, toties illã nobis tamque accurate, & per Unigenitum suum, & suorũ ore Prophetarũ, sanctorũque Apostolorũ cõmendat Quo modo IESVS, ad eò *mitis & humilis corde*^b, clarissimã hanc sententiã enuntiare potuisset, & dicere: *Si quis vult post me venire, abneget semet-ipsam, & tollat Crucẽ suã quotidie*^c; nisi eã proponendo, singularẽ unã favorem benevolentiãque suã ergã nos testaretur, propter emolumenta & utilitates eximias, quæ ex hac renuntiatione nascuntur? Tametsi autẽ exploratissimũ sit; argumento alio nullo, ad eam persuadendã, nobis opus esse, quàm, quòd huic Domino non displiceat: non omittã tamen, fructus præterea alios cõmodãque nõnulla ex eã convenientia adnotare; ut tantò clariùs perspiciamus, quàm rationi congrua justãque sit voluntas divina; quàmque nobis proficua. quia si in ipsa Mortificatione, quam usque eò abominamur, has condiciones inesse deprehendimus; easdem nos in aliis, non perinde gravibus molestis que rebus, similiter reperturos, non poterimus ambigere. I 2 Tot

^b *Matth. 11, v. 29.* ^c *Luc. 9, v. 23.*

Tot porrò Mortificationis, propriæque voluntatis abnegationis fructus sunt, ut penè expostulâdum cum DEO fuisset, nisi tam feridè eam nobis, tamquam convenientissimam, commendâsset; minúsque ipsum misericordem existimare potuerimus, si ad illam nos hortari omisisset. Siquis Pater filium, quem habet frugi hominem, formosum, modestum, planèque egregium, in valetudinario publico decumbentem videret, admodum jam deformem, phreneticum, adeoque debilem, ut nec brachium movere queat; palato autem ita vitioso, ut solis immunditiis sordibúsque victitaret; atque remedium ipse nôsset, quo adhibito, non mortis solùm discrimini subtraheretur filius, sed integrè etiam convalesceret, robustiórque, quàm antè unquam, evaderet, & meliùs dispositus excitatiórque, ablatâ nauseâ, cibos lautiores & cupidissimè appetere, & liberalissimè iisdem uteretur: numquid crudelis ille Pater sit & impius, si medicamentum hoc, occultum habeat, neque de eo verbum ullum faciat, neque jubeat preparari? Istiusmodi Parentè omnes haud dubiè

dubiè aut stultum esse judicarent, aut inhu-
manum: utpote, qui tam acerbè filium ode-
rit atque detestetur. Verùm quâ demum ra-
tione, quod reprehenderemus factum ab
homine, à Deo ipso petere audemus & ex-
optare? Possumusne sapienter velle, ut in
tota divina Scriptura, neque clarissimis ex-
emplis, neque Prophetarum oraculis, ne-
que ipsius met Unigeniti Filii ore sacratissi-
mo, manifestatum sit & promulgatum ex-
quisitum adeò, reparandæ depravatæ, leta-
libusque morbis debilitatæ, & ad bonum
ineptæ, penitusque corruptæ naturæ no-
stræ remedium, atque est divinæ gratiæ au-
xiliis comitata Mortificatio? Per illam nam-
que homo affectus suos componit; appeti-
tiones exorbitantes cogit in ordinem; pur-
gat intellectum; renovat spiritum; in pristi-
nam asseritur libertatem; subinde etiam in
majori, quàm umquam fuerat, sanctitatis
gradu collocatur. Qua igitur fronte exoptet
quispiam, reticuisse DEVM, nec indicasse lau-
dasseque tã singulare remediũ? & quare non
saluberrimi consilii Auctori gratias merito
referamus, eâque medicinâ ad salutem no-

stram utamur? Quoties, quàmque eloquen-
ter solemus lamentari, excidisse nos felicif-
simo illo Innocentiæ statu, in quo tantopere
cuncti vitam transigere optâssemus? Quòd
si ars igitur aliqua industriâque inventa sit,
quâ in optatissimam conditionem illam,
DEO juvante, restituamur, naturâque de-
pravatam corrigamus, cupiditatibus nostris
moderemur, & potentias nostras reforme-
mus; cur, quæso, eam aspernamur? Verè si
ad aliud nihil Mortificatio propriæque vo-
luntatis abnegatio proficeret; unum illud
satis superque persuadeat, omni cogitatio-
ne curâque in eam esse incumbendum. Me-
tus ille noster & suspicio, eam sub initium
nimis esse austeram; prorsus est inexcusabi-
lis, neque ineptius quidquam impudentiùs-
que causari possemus. quid enim? ut corpus
valeat, medicinam, quantumcumque ama-
ram, accipere nihil dubitamus; & pro salute
animæ, pro corruptæ naturæ nostræ re-
medio, recusamus admittere, quod &
minus habet amaritudinis, & usu ipso
dulce sapidumque redditur? Cogites, qua-
so, tecum ipse, quantò plura faciant, qui a-
gro

gro sunt corpore, quàm Mortificatio postulet. Ipsa sibi viscera aperiri ferunt; ut calculus aliquis, quo cruciantur, eximatur: carnem vivam inuri sinunt, ad vulnus leve persanandum; immo artus & membra integra, modico carcinomati impediendo, defecari permittunt. Gustatus eorum quid non patitur ab amaris potionibus? ecquando propriæ ipsi voluntati obsequuntur? Medicis & Chirurgis ex toto subjecti, suo animo in re nulla utuntur. Pauxillum aquæ petunt; nec impetrant. E lecto optant surgere; & vetantur. Somnum vellent capere; sed quovis ille propè momento turbatur, aut interrumpitur. Quid habet, obsecro, misera hæc & fastidiosa vita ad Mortificationem; quæ numquam tantam parit molestiam, & dulcescit denique; neque, uti corporales medicinæ, remedium incertum dubiumve subministrat. Quòd si extremè impius & barbarus sit Pater, negans filio quod novit mirificum & salutare medicamentum; filius, oblatum detrectans sumere, æquè inhumanus censeri debet & desperatus. Simili ratione, si quis

rem ipsam penitiùs inspiciat; perditum illum, impium, sibi que ipsi inimicum iudicabit, qui Mortificationem, ad corporis spiritusque corruptionem sanandam tam opportunam, prætermittat. Quare sicut inter præcipua Dei beneficia numerandum est, eum Mortificationem nobis commendasse; ita facilè severissimam idem in quempiam pœnam statuit, quando suis illum desideriis permittit. id quod ipse hisce apud regium Prophetam verbis testatur: *Non audivit populus meus vocem meam, & Israël non intendit mihi; & dimisi eos secundùm desideria cordis eorum*^d. Sanctus quoque Paullus, fastum superbiàmque Gentilium castigatam à Deo edicit, *cùm tradidit illos in desideria cordis eorum*^e. quod est horrendum gravissimorum, quæ designârunt, flagitiorum supplicium; neque acrior ulla DEI vindicta reperitur, quàm quoties unum peccatum punit per aliud, & posterius pœna est antecedentis. Adde dolores, in quos tales incidunt; cùm gravius tormentum nullum sit, quàm quod nostræ nobis inferre solent passiones: & in-

compa-

^d Psal. 80, v. 12 & 13. e Rom. 1, v. 24.

comparabiliter sine omni dubio gravior labor est & molestia ejus, qui Mortificationem omittit, quàm qui in cupiditatibus suis refrenandis studiosissimè diligentissimèque elaborat.

Istud quoque in Mortificatione bonum inæstimabile reperimus, quòd pro peccatis præteritis satisfaciat, pœnasque ejus debitas vel imminuat, vel facili negotio ab eis liberet. Nescio equidem, quem illum sensum habere dicam, qui hunc contractum non approbat, deque occasione tam commodâ sibi minimè gratulatur. Si etenim Creditor debitori suo, qui, ære alieno oppressus, eò quòd solvendo non sit, maximo pere angitur, mille quos debet ducatos, mitteret, diceretque, ut quamprimum pro singulis ducatis, nummulos aut denarios singulos numeraret, ampliùs deinde nihil se exacturum; sin id nollet, differrètque, dum pignora caperentur, omne debitum ad novissimum quadrantem esse persolvendum: ecquis demum adeò reperiretur amens, qui solutionem cum tam manifesto detrimento suo vellet procrastinare? Nihilò

sanè tolerabiliùs nos insanimus, nisi quæ pro peccatis nostris contraximus nomina statim tollamus; cùm longè ampliùs satisfaciamus eo, quod in hac vita, voluntariis nempe pœnitentiis & mortificationibus, velut paratâ pecuniâ representamus & exsolvimus, non expectando, dum DEVS sibi ipse, ad *novissimum* usque *quadrantem*^f, de nobis & corpore nostro solvat in Purgatorio; cujus cruciatus multò plùs excedunt omnia hujus vitæ supplicia, quàm denarii unius pretium integer ducatus.

Accedit, quòd illa DEI in purgatorio igne castigatio, non fiat in opibus, aut rebus externis, sensù expertibus; sed in nobis met-ipsis, per incredibilia tormenta, & quæ longè acerbiora, quàm paupertatem experiamur. Quæ sit igitur sapientia, si quispiam condemnatus, ut candentibus forcipibus lanietur, tam barbarum & crudele supplicium, alienis sibi carnificis manibus inferendum, unico solùm die à cibo abstinendo, declinare posset; il-

^f *Matth. 5, v. 26.*

lud tamen ipsum facere abnueret? Talis planè nostra est imprudentia, nihil facere cupientium, ut à cruciatibus illis in quorum comparatione, nulla censenda sunt maxima etiam hujus vitæ tormenta, liberemur.

Si tamen poenæ in altera vita luen-
dæ, quas aufert Mortificatio, minimè nos permoveant; istis saltèm flectamur, quæ per illam in hac vita tolluntur. Munit etenim illa nos aduersus morbos acutissimos, ardentissimósque dolores, aliásque ob peccata nobis infligendas à DEO plagas; qui ubi nos ipsos videt pro eis satisfacere, subtrahit vindicem manum, nec porrò pergit affligere. contrarium verò iis accidit, qui sibi-met-ipsis imperare, seque mortificare omittunt: solet quippe DEVS morbis eos, malísque sine dubio molestioribus affligere, quàm futurum erat, si ipsi strenuè se mortificassent.

Quo in genere memoratu dignum est, quod è nostris Patri Georgio Colibrant, insigni virtute Viro, & egregio sui Victori

evenisse constat. Is mirum in modum corpori vexando addictus, ubique in se ipsum severissimus erat; in tantum, ut à nonnullis, eo nomine, imprudentiæ notaretur. Totum illius corpus, nil nisi unicum vulnus erat, ob assiduam & inclementem sui ipsius diverberationem: huic horridum cilicium, variâque alia asperitatum genera adjungebat. Aures deinde maximis quibusque peccatoribus, scelestissimisque mortalibus confitentibus impigrè libenterque accommodabat: quibus poenæ loco parum aliquid & leve cum imperaret, reliquum sibi ipse sumebat explendum; ideoque non desinebat alios super alios excogitare & usurpare, sine ulla misericordia, sui excrucianti modis & media. Fuit verò Provincialis quidam Præpositus, qui ceteris assensus, nimium hunc rigorem judicaret, metueretque, ne sibi ipse hac ratione vitam accideret, majusque DEI obsequium impediret, ob eximium illum fructum, quem monitis exemploque suo colligebat: quare imperavit, ut immodico illi fervori suo moderaretur. Obsequitur Præsidis imperio

bonus Pater; utpote in quo nihil erat voluntatis propriæ, quique pluris obedientiam faciebat quàm vitam. istud tamen subiecit, DEVM nihilo-minus castigantem dexteram certò adhibitarum, & quod de solito ipse rigore remitteret, cum fœnore aliis alibi doloribus sibi inferendis compensaturum: se verò, eo insuper habito, vitam priùs abjecturum, quàm parendi studium. Non multò pòst tam acerbis incredibilibusque vesicæ, aliisque doloribus & morbis excruciarì cœptus est; ut & aspicientibus misericordiam moueret, & omnis ille vitæ antea actæ rigor cruciatibus istis æquari nullo modo posset g. Si adeò DEVS severè habuit religiosissimum hunc Virum, loco pœnitentiarum, quas ex ipsius DEI imperio reliquerat: numquid, qui sponte sua & voluntate propria easdem omittunt, potentem & justam ejusdem divinæ Majestatis manum, ignaviam istam vindicantem, meritissimò reformident?

Ingens porrò iste Mortificationis quaestus,

I 7

stus,

g Petrus d'Oultreman in Catalogo Virorum Illustrum Societatis IESV pag. 273 & seqq. Bourghes. Societ. DEL. para sacr. cap. 22.

stus, quòd nos à pœnis eximat peccatorum; comparari nondum potest cum eo, quòd ab ipsa quoque nos culpa liberos reddat: præterquam enim, quòd præterita peccata expiet; impedit etiã futura. Est verò, quod culpam attinet & pœnam, discrimen inter ea velut infinitum; quantum, scilicet, est inter hominem pium & vivum, inter esse & non esse. quantacumque enim sit pœna aliqua, etiã si tanta, quæ par sit omnibus junctim Inferni cruciatibus; mala tamen non est, si vel uni levissimæ culpæ comparetur.

Qui fit igitur, cùm has tam admirabiles vires habeat Mortificatio; quòd eam tam parvi faciamus? cur nobis DEVS eam in divinis literis non commendasset? Omnium sanè peccatorum unica radix est amor proprius, quam nulla falx æquè demetit, nulla vis perinde extirpat, atquè Mortificatio: neque cogitari culpa ulla potest, aut passionum nostrarum confusio perturbatióque, quin ex ejusdem Mortificationis defectu neglectique

pro-

proveniat. Peccatum enim quodvis ideo committitur; quia homo se-ipsum vincere, suæque voluntati contradicere non didicit. quare sicuti Mortificatio aliud nihil spectat, quàm sui-ipsius victoriam, útque appetitiones rationi subjiciantur; ita eadem præmunit & armat nos adversus peccata: at sine eâ, imbecilli & inermes sumus, à minima etiam tentatione expugnandi.

Plurimum adhæc Mortificatio valet ad gloriam virtutumque exercitium augendum: ecqui verò thesauri, quæve Indiæ, ut sic dicam, gratiarum ac meritorum, ei pares reperiantur? Illa *margarita pretiosa*, & *thesaurus absconditus*^h est, pro quo dare oportet universa, quæ habemus. Tantò nimirum auctius est meritum, quantò major est amor & pactum cum DEO, ex quo aliquid facimus; quantòque difficilius, magisque arduum est opus ipsum, quod facimus. Quare cum tam præclarum sit facinus, tamque illustris triumphus, sui-ipsius victoria, caritati

^h *Matth. 13, v. 44 & seqq.*

caritati conjuncta, (quam nobilissimam esse necessum est; quia qui se mortificat, plurimùm laborat in eo, quod imprimis arduum est, naturæque inclinationi repugnans) actionem ex eâ promanantem amplissimè esse meriti, consequenter est agnoscendum.

Alius iterum ejusdem Abnegationis fructus est, singularis quædam, virtutes omnes exercendi, facilitas. quisquis enim se-ipsum frangere, & voluntatem suam in rebus perquam difficilibus assuevit edomare; in minoribus molestiæ nihil quidpiam experitur, nusquam offendit; sed magna facilitate & alacritate, omnia transcurrit & superat. Terra nisi sarriatur & runcetur, copiosas numquam fruges effert; neque vitis, nisi tondeatur: eodem modo, ut bonorum operum fructus proferamus, desideria nostra circumcidere, pravosque affectus extirpare debemus.

Quanta, Deus bone! pax est animæ, quando tumultus & inquietudo desideriorum nostrorum composita est; quando appetitui rectè convenit cum voluntate, & passio,

passiones subditæ, imperium admittunt rationis! quanta item concordia est inter eos, cum quibus vivit homo bene mortificatus, nemini gravis, omnibus carus, optimo sanctissimæ vitæ exemplo! Res hæc tam manifesta est, ut eam nec Philosophi ignoraverint; præsertim Stoici: qui tametsi Animæ non crederent immortalitatem; propter solam tamen vitæ hujus felicitatem, hoc est, ut quietè & jucundè secum ipsi, & cum aliis degerent; fortunas, opésque suas deseruerunt, & in summâ egestate, asperitatéque vitam traduxerunt; & quamvis verissimum sit, eos fide verâ, specialique IESV Christi gratiâ destitutos, quod quærebant, passionum nempe suarum moderationem, animæque felicitatem, non esse consecutos; negari tamen non potest, modum illius consequendæ optimum scivisse ipsos & docuisse. Vnum produco Marcum Tullium: *Tota, ait, Philosophorum vita, commentatio mortis est. nam quid aliud agimus, cum à voluptate, id est, à corpore; cum à re familiari, quæ est ministra & famula corporis; cum à republica; cum à negotio omni sevocamus animum? quid,*

in

inquam, tum agimus, nisi animum ad se-ipsum advocamus, secum esse cogimus, maximèque à corpore abducimus? secernere autem à corpore animum, nil quidpiam aliud est, quàm emori discere. quare hoc commentemur, mihi crede, disjungamúsque nos à corporibus, id est, consuescamus mori. hoc &, dum erimus in terris, erit illi cælesti vitæ simile; &, cum illuc ex his vinculis emissi feremur, minùs turbabitur cursus animorum. Ita Platoni subscribens Tullius; eadèmq; ceterorum fuit sententia iudiciúmque Philosophorum.

Maximè tamen ex omni virtutum numero Orationem adjuvat Mortificatio: quia purgat à malis affectibus animam, qui ceteroqui rationi tenebras offundunt, eamque occæcant, & oculos eripiunt, quibus divina contempletur. Pellit omnino hanc noctem & has tenebras Mortificatio. Quapropter si magni faceremus herbam aliquam, aut lapillum, eâ virtute præditum, ut cæci oculis impositus, visum morè restitueret; ut surdi auribus adhibitus, audire eum faceret; ut muti ad motus ori, ipsius

à Cic. Tusc. qq. l. 1. post medium.

linguam in verba articulata solveret; ut pe-
 ctori applicitus cardiaci, eundem subitò sa-
 naret: quanto, quæso, in pretio Mortifica-
 tionem habere cõvenit, quæ non corpo-
 ris, sed animi curat cæcitatem; quæ visum,
 non oculorum corruptibilium, sed rationis,
 purgat & illuminat; aurésque insuper ape-
 rit animæ, ut audiamus, *quid loquatur in no-
 bis Dominus* k; linguam solvit, ut loqui cum
 ipsius Majestate sciamus; additque gratiam
 labiis nostris, ut impetremus à Deo, quid-
 quid petimus. Non est enim Oratio alia ma-
 gis impetratoria, quàm cui comes it Mor-
 tificatio; uti innumeris sacræ paginæ
 exemplis evadit manifestum. Præterea,
 qui non est mortificatus, tantùm ab-
 est, ut ad cælestem lucem excipiendam
 idoneus sit; ut ne rationis quidem lumen
 in ipso queat elucere. Ad divinas ille
 motiones percipiendas prorsus ineptus
 est: immo nec ea capit, quæ ratio di-
 ctat naturalis, vivitque non modò non
 vitam spiritualem, sed nec rationalem;
 adeoque ex homine in bestiam degenerat.

eam

k Psal. 84, v. 9.

eam ob rem Richardus à S. Victore bene notavit!; *Voluntatem nostram, numquam perfecto desiderio bonorum celestium inflammari posse; nec intellectum nostrum, rerum divinarum contemplatione plenè posse illustrari & purgari, nisi diligentes simus in reprimendis commodis & cupiditatibus corporis, etiam licitis & necessariis.* Tollit quoque Mortificatio illum animi dolorem, quo nostra nos excruciant desideria, judiciúmque & mentem excutiunt; pacatos ipsa nos quietósque reddit; ideoque Orationem plurimùm adjuvat, quæ pacem animique tranquillitatem maximam exposcit.

Quid igitur in comparationem venire possit cum honore illo, quem adipiscitur homo verè mortificatus, (imago nempe expressa Christi crucifixi) & cum singulari commodo perfectæ imitationis Filii DEI? Vita Servatoris nostri non sine causa fuit laboriosissima; quamvis ad nos redimendos, dolores tam graves haudquaquam essent necessarii: verùm cum probè nôsset in-

finita

In lib. de Contemplat. apud Franciscum Arias Tr. de mortificatione p. 1, c. 1.

finita ex Mortificatione bona nobis even-
 tura; ad eam nos obligare voluit modo, quo
 potuit, efficacissimo, hoc est, exemplo suo
 prælucendo, propriumque Sanguinem no-
 bis & vitam suam donando: quò hac ejus
 admirabili industria, ad utilitatem nostram
 quærendam, quodammodo adigeremur.
 Estque hoc evidens omnino argumentum,
 eximia Mortificationem esse præstantiæ ac
 dignitatis; quòd videamus, ipsum DEI Fi-
 lium, tantum fecisse & tulisse, ut eandem
 nobis persuaderet: est item tantò major,
 intolerabiliórque ingratitude nostra, Æter-
 næ Sapientiæ consilia & doctrinam, San-
 guinem quoque & dolores ejusdem, tam
 parvi facientium & contemnentium.

Non est ergò causæ quidquam, propter
 omnes illos, quos percensui, Mortificatio-
 nis fructus, cur quis admiretur, DEVM tan-
 topere illam nobis inculcasse, unaque de-
 monstrasse, quantum ex ea capiat ipse vo-
 luptatis. Pro eo enim ac bonum nostrum
 infinitè desiderat, ingentésque ex Mortifi-
 catione colligi novit utilitates; oblatâ no-
 bis occasione ejus exercendæ, vehementer
 oble-

oblectatur: quod unicum DEI gaudium & beneplacitum, quantumcumque alia emolumenta abessent, sufficere debet ad nos permovendos, ne ab ea abhorreamus; sed toto in illam animo incumbamus: præsertim, cum sine fundamento isto Abnegationis voluntatis nostræ, (quod aliud est incomparabile beneficium) divinam implere nequeamus.

Etiamsi porrò tot tantorumque fructuum fecunda parens & causa Mortificatio non esset; satis illi profectò amplum adhuc præmium relinqueretur, quòd per eam, voluntatem nostram castigemus, & ulciscamur amorem proprium, qui nos toties perdidit, in tanta mala præcipitavit; immo in DEVM ipsum usque adeò iniquus fuit, ac si illum occidisset, Sancto Bernardo attestante, cujus verba adscribo: *Nunc autem èt ipsum, quantum in ipsa est, DEVM perimit Voluntas propria. Omnino enim vellet, DEVM, peccata sua, aut vindicare non posse, aut nolle, aut ea nescire. Vult ergò, eum non esse DEVM; quæ, quantum in ipsa est, vult eum aut impotentem, aut injustum esse, aut insipientem. Crudelis planè èt omnino*

omnino execranda malitia^m, impudentiâ-
 que propriæ voluntatis, huc quoque
 progredientis, ut, cum pessima sit, ipsi se O-
 ptimo & Immortali DEO opponat: nam, ut
 rectè advertit Sanctus Augustinus, de corde
 pravo loquens; *se justum vult videri, DE-*
*VM injustum*ⁿ. Nihil planè mali nobis ac-
 cidit, quin illa damni nostri caput sit & do-
 loris: quod etsi dictum à me jam sæpius, re-
 peteretamen non desinam; quia tanti re-
 fert, ut plenè id rectèque intelligamus. So-
 la Voluntas propria, causa est peccatorum;
 atque una ipsa plus nobis nocet, quàm o-
 mnes junctim inferi: cum nulla sit vis Dæ-
 monum, nisi ab illâ adjuta, quæ nobis vale-
 at incommodare. Illa salutem nostram tur-
 piter prodit, & cum hostibus nostris con-
 spirat in perniciem nostram, iisque nos tra-
 dit in probrosissimam servitutem. Ex
 eâdem nascuntur cetera damna tempora-
 lia, & infortunia, calamitatésque tam
 multæ: nam eis vel negligentia suâ, vel
 eas tolerandi imperitiâ occasionem præ-
 bens, facit, ut eas molestè sentiamus:
 quod

in S. Bern. serm. 3 de Resurrect. n. Aug. in Ps. 100. in v. 4.

quod futurum nequaquam erat, si voluntas nostra se-ipsam negligeret & oblivisceretur, rationique ex toto subdita, cor suum non apponeret affligeretque rebus iis, à quibus pungitur; interque vivos & candentes, ut sic dicam, carbones ambularet. Nisi illa repugnaret; malum omnino nullum esset, quod cruciare nos posset & affligere. Illa ipsa denique Voluntas, tam multiplicum malorum, tormentorumque, quotquot reperiri possunt, genera, & classes omnes fabricatur & alit, tam in hac vitâ, quàm alterâ, ad ipsum usque Infernum; cui suum quoque pabulum subministrat. Verùm ut detrimenta tam varia sarciamus, atque justam à capitali Aduersario nostro pœnam expetamus; sedulò in nobis ipsis mortificandis elaboremus oportet. Addo illud ad extremum: ut justitiam hanc vindicativam, & de nostra voluntate supplicia, DEO & nobis ipsis tantopere debita, adeoque necessaria, ut, nisi ea assumamus in hac vita; pœlam, idque sine omni remedio, aut in Inferno, aut Purgatorio, olim sint adhibenda; ut illa, inquam, non solùm exerceamus, verùm

cavea-